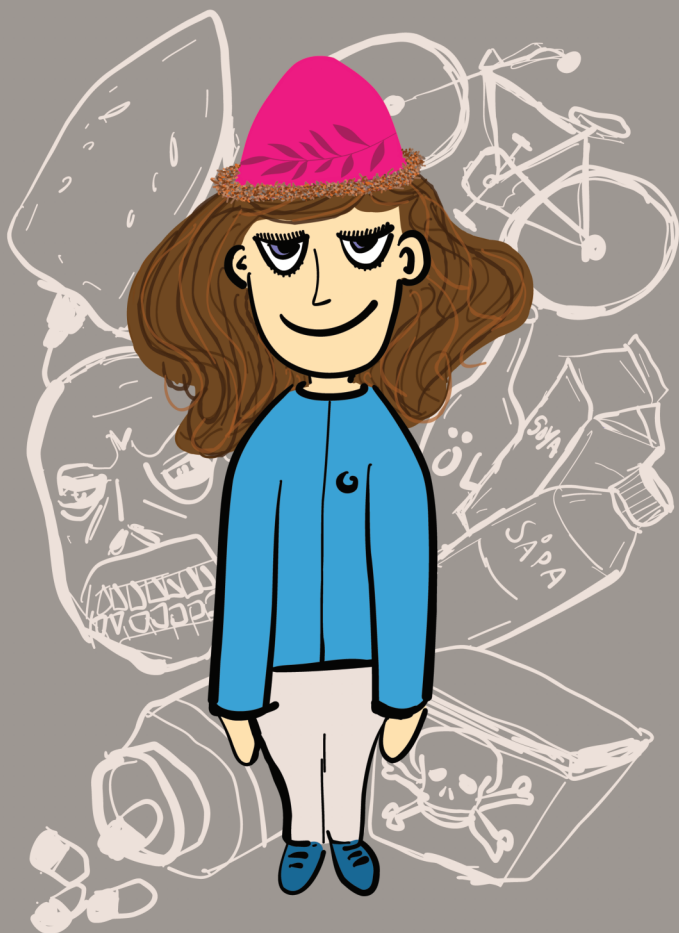

SIIRIN LISTA

MARVÉN KAJO

Marvén Kajo

Siirin

Lista

Kansi:

oneKave

*Omistettu
lapsuuteni
Pikku-Siirille,
tädille, jolla oli
munanmallinen
hattu ja
joka ei olisi
tehnyt pahaa
edes hyttyselle!*

Kiitokset:

Axu

Ivi

Tupu

Haju

© 2022 Marvén Kajo

Kannen suunnittelu: oneKave

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6773-3

Siiri

Hejsan! Olen Siiri. Aivan! Nimenomaan SE Siiri. Tunnistat minut tietenkin kaikenmaailman lehtien etusivuilta ja jos et ole ihan tynnyrissä kasvanut, et ole voinut olla näkemättä minua iltalehtien lööpeissä. Loistihan naamani niissä viikkotolkulla. No, jos et ole kotioven ulkopuolelle uskaltanut, olet kuitenkin nähnyt minut televisiossa. Siellähän on pohdittu tekemisiäni oikein asiantuntijapaneeleitten kera. Minä, jos joku tiedän mitä on olla ykkösuutinen. Sen seurauksena meikäläiselle nykyään tarjoillaan ruhtinaallisesti ruoat ja juomat nän eteen ja ovetkin avataan menneiden tullen. Eikä ihailevista katseista ja kunnioituksesta todellakaan ole pulaa, kun liikuskelen ympäriinsä. Aivan jotain muuta kuin mihin olin tottunut. Olen vihdoinkin löytänyt paikkani. Enpäs siis enää olekaan se Pikku-Siiri, joka tuskin oli olemassa toisten silmissä.

Koulussa sain tuon kutsumanimen itselleni. Minut oli tuomittu olemaan aina luokkani lyhin, enkä ollut kovinkaan imarreltu, kun peräti viidettä luokkaa käydessäni naapurin tati kehtasi kysyä kävinkö jo koulua. Jos katseet voisivat tappaa, tuon tä-

din elämä olisi päättynyt hyvin lyhyeen. Eikä tietenkään riittänyt, että olin pätkä, olin myös kaikin puolin mitäänsanomattoman näköinen.

”Pikku-Siiri, harmaa hiiri”, kuului ilokuva ääni koulun pihalla silloin kun joku minut sattumoisin huomasi ja halusi tietenkin kiusata.

Kuinka olinkaan rukoillut, ettei minusta jäisi yhtä lyhkäistä kuin äitini oli, hän kun oli viittä senttiä vaille puolitoistametrinen. Isän pituutta en edes kehdannut itselleni pyytää, hän kun taas oli peräti viisi senttiä yli puolentoistametrin. Kyllä kai joku tuolla korkeuksissa halusi antaa minulle läksytyksen, kun olin toivonut meneväni äidin yli. Luulen, että pituuteni määrättiin sillä hetkellä, kun ensimmäisen kerran uskaltauduin pyytämään sitä. Sentti vaille äidin pituuden, se minulle suotiin. Ironista, vai mitä?

Vanhempani kuolivat todella nuorina. Isä oli raatanut metsurina koko pienen ikänsä eikä ammatti ollut niitä parhaimpia miehelle, jonka pää ylettyi korkeintaan ensimmäisen oksan korkeudelle. Lopulta iso mänty päätti yhtäkkiä kääntää suuntaa ja romahti armottomasti suoraan sitä kaa-

taneen pienen miehen päälle. Seurauksena työkyvyttömyys ja ensimmäistä oksaakin matalampi mieli. Äiti-raukan elämä liikkui sen jälkeen lehmän utareitten ja isän hoivaamisen välillä, kunnes hoksasi jättää kyseiset tissit kokonaan meikäläisen riesaksi. Aikaisin aamulla ennen kouluun menoa piti homma hoitaa ja vielä toisen kerran illalla. Jos luulet, että kotiintulon jälkeen sain vetäistä henkeä, olet pahasti hakoteillä. Piti hakea vettä kaivosta ja tiskata astiat ja luututa lattia. Läksyjen lukeminen ei kuulunut tämän tytön lukujärjestykseen. Eikä riittänyt, että imbesillit kakarat koulunpihalla toistelivat muka vitsikästä riimiään Pikku-Siiristä, vaan tuo kehuskelu jatkui vielä välitunnin jälkeenkin suoraan opettajan suuontelosta. Mainosti minua koko luokan edessä laiskaksi ja väitti, etten tulisi millään alalla pärjäämään kuin sen verran mitä pituuteni antoi ymmärtää. Koko luokka räjähti nauramaan ja se innoitti entistä suurempaan runoiluun seuraavalla välitunnilla. Vähältä piti, etten kutsunut opettajaa ääneen mielessäni antamallaani lempinimellä Paavo Pönäkkä. Rouva tuskin olisi ollut niin suurisuinen, jos olisi joskus katsonut itseään peilistä ja huomannut että vaikka

olikin nimetty Paulaksi, luonto oli antanut hänelle Paavon kropan. Ei minkäänlaisia muotoja naisella. Mieluummin olen vaikka se pätkä, joka olen kuin mokoma muodoton patukka. No, se siitä Paavosta ja hänen vähämielisistä opetuslapsistaan.

Isä ei montaa kuukautta tuon onnettomuuden jälkeen elänyt ja saman tien äitikin päätti heittää lusikkansa nurkkaan. Hänen elämänsä keskipiste oli ollut Aapo, naapurikylän poika, josta tuli hänen miehensä ja meikäläisen isä. Hänellä ei enää ollut mitään syytä jatkaa elämäänsä Aapon siirtyessä ajasta ikuisuuteen. Niinpä Saimikin sairastui ja seurasi miestänsä vain kuukauden päästä. Enpä riittänyt äidille elämänilon antajaksi, vaan lusikkansa pysyi nurkassaan ja jäin yksin. Olin siis tuskin lopettanut koulun, kun tehtäväkseni tuli käydä hautaustoimistossa arkkuja valitsemassa. Lehmät oli myytävä, että sain hankittua edes jonkinverran kunnialliset laatikot Aapolle ja Saimille. Katsellesani vanhempieni mittatilausarkkuja, en voinut olla kuvittelematta minkälainen pikku purkki omani aikanaan tulisi olemaan. Taitaisivat ihmiset suoras-taan luulla olevansa nukkehautajaisissa. Turhaan

nyt sitäkin mietiskelin, koska ei ollut ketään, joka minun hautajaisiini edes olisi tullut.

Kun vanhempia ei enää ollut, halusin muuttaa kauas pois. Nyyjorkki oli mielessä, mutta lopulta päädyin vain Tukholmaan. Joten, jos kertomukse- ni kieli on joskus kankeaa, se riippuu siitä, että olen jo ehtinyt asua täällä Ruotsissa suurimman osan elämäni. Suomalaisen lehden haastattelija kehtasi naureskellen sanoa minun puhuvan mui- naissuomea. Mekomakin epäkunnioittava rääpäle. Saipahan kokea haastattelunsa loppuvan lyhyeen. Saa syyttää itseään, että menetti varsinaisen jy- myutisen. Mekomakin suunsoittaja. No, se siitä.

Myin siis kotimökin, koska siellä yksin asuessa satu pikkupikku mummosta, joka asui pikkupikku metsässä, pikkupikku mökissä, kaikui meikäläisen mielessä kaiken päivää. Tiesin takuuvarmasti, että jos jäisin, minusta tulisi oikeasti tuon sadun pikku mummo. Oli aika jättää Pohjois-Karjalan metsät ja muuttaa Outokummun Kyykeristä uusiin outoihin paikkoihin joko kumpujen kanssa tai ilman.

Enpä kovin huikeaa hintaa mökkipahasesta saanut, mutta sen verran, että pystyin lähtemään. Edessä olisi siis muutaman tunnin matka junalla

Helsinkiin. Perille saavuttuani painuin muutta mutkitta ostamaan laivalipun Tukholmaan. Sinne piti päästä niin nopeasti kuin mahdollista, koska sieltä kuulemma löytyivät halvemmat liput Amerikoihin, jonne ajattelin samantien jatkaa matkaani. Olisihan siinä Helsingissäkin ollut katsomista, kun ei Outokumpua edemmäksi ollut vielä koskaan eksynyt, mutta halusin äkkiä kauas pois. Laivan lähtöön kun oli vielä muutama tunti niin minäpä hortoilin pääkaupungin kaduilla suu auki ihmetellen kauppojen valaistuja näyteikkunoita. Vähän jotain muuta kuin Kyykerin maitokaupan pikkuikkuna ho-meisine näkkileipineen.

Pysähtyessäni hattukaupan näyteikkunan kohdalle, katseeni osui johonkin, mistä en parhaalla tahdollanikaan saanut irrotettua silmiäni. Mikä ihana hattu! Tuo ihanuus oli vaaleanpunainen ja puolikkaan kananmunan mallinen. Kaiken huipuksi siinä oli hieno turkisreunus. Se oli kuin tehty Siiriä varten. Minun oli yksinkertaisesti saatava se! Kuin unessa avasin kaupan oven ja hengästyneenä pyysin saada kokeilla sitä. Myyjä otti laiskasti hatun näyteikkunasta, pyöritteli sitä käsissään tärkeän näköisenä katsellen sitä samalla, kun vilkuili

TRAGIKOOMINEN TARINA SIIVOOJA SIIRISTÄ.
LYHYESTÄ VARRESTAAN HUOLIMATTA HÄN
ODOTTAMATTOMALLA TAVALLA ALKAA
SIIVOAMAAN EPÄKOHTIA, JOISTA HÄNEN
ITSENSÄ LISÄKSI KÄRSII KOKO LÄHIPIIRI.

9 789528 067733